

Quin Fàstic de fama!

A L'ATAC!

ANNA MANSO

IL·LUSTRACIONS DE BEA TORMO

●
cruïlla

Quin **Fàstic**
de **fama!**

A L'ATAC!

ANNA MANSO

IL·LUSTRACIONS DE BEA TORMO

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DE 2015

EDICIÓ: DOLORS ORTIZ I PERPINYÀ
DISSENY: LARA PECES

© 2015, ANNA MANSO MUNNÉ, PEL TEXT
© 2015, BEA TORMO MARTÍN, PER LES IL·LUSTRACIONS
© 2015, EDITORIAL CRUÏLLA
NÀPOLS, 249 - 08013 BARCELONA
EDITORIAL@CRUILLA.CAT

ISBN: 978-84-661-3773-7

DIPÒSIT LEGAL: B-6301-2015

IMPRÈS A LA UE / PRINTED IN EU

QUALSEVOL FORMA DE REPRODUCCIÓ, DISTRIBUCIÓ, COMUNICACIÓ PÚBLICA
O TRANSFORMACIÓ D'AQUESTA OBRA NOMÉS ES POT FER AMB L'AUTORITZACIÓ
DELS SEUS TITULARS, TRET DE LES EXCEPCIONS PREVISTES PER LA LLEI. DIRIGIU-VOS
A CEDRO (CENTRE ESPANYOL DE DRETS REPROGRÀFICS, WWW.CONLICENCIA.COM)
SI NECESSITEU FOTOCOPIAR O ESCANEJAR CAP FRAGMENT D'AQUESTA OBRA.

The background is composed of three large, overlapping geometric shapes. A large pink triangle occupies the upper-left and central portions of the frame. Below it, a green shape forms the bottom half of the image. A thin, dark brown horizontal band separates the pink and green areas. The text is positioned in the white space of the pink triangle.

Per a l'Eva, el Pol i el Nil

RAQUEL

PLAY

Tinc tretze anys i em sento com un cuc. No, com una bestiola encara més petita. Em sento com una formiga. No, no, encara més petita. Com un bacteri microscòpic insignificant dels que estudiem a ciències de la naturalesa. Un bacteri microscòpic insignificant i ximplet. Tot i que tant de bo fos un bacteri, perquè no ho passaria tan malament. Em dedicaria a fer el que fos que fan els bacteris i punt. No tindria una vida tan complicada perquè, per començar, un bacteri és un organisme senzill, bàsic. No té ni nucli. Tan sols parets, líquid i poca cosa més. Però això no és el millor. Els bacteris són organismes resistents. Simples, sí, però gairebé indestructibles, no com jo. A mi, un estúpid correu electrònic de l'Alain m'ha enfonsat a la misèria.

Avui, l'Alain ha decidit demostrar-me que és el meu millor amic i m'ha confessat un secret: està enamorat d'una noia de la seva classe, la Sophie, i m'ha demanat consell per intentar ena-

6

morar-la. L'Alain i jo vivim a kilòmetres de distància: ell a França, a Perpinyà, i jo aquí, a la meva ciutat. Ens vam conèixer un estiu en un càmping, ell parla una mica de català i jo gens de francès, i des de llavors xategem i ens escrivim molt sovint. Però la distància li ha provocat un atac d'amnèsia i ha oblidat un petit detall: a principi de curs li vaig confessar que estava penjada d'ell. La cosa no va anar més enllà, perquè l'Alain em va dir que jo li agradava, però que estàvem massa lluny i bla-bla-bla. Vam quedar com a amics i vam continuar com si res. Però s'ha de ser totxo integral per escriure'm el que m'ha escrit: que si és tan feliç, que si m'ho havia d'explicar perquè pensava que me n'alegraria, que segur que se m'acudirà una bona idea per sorprendre la Sophie... Però com pot ser tan curt de gambals? Per què m'hauria d'alegrar saber que sóc una ingènua? Perquè també ho sóc, això. Ingènua, cànvida, innocent, una beneeeeita.

Des de fa uns quants mesos surto a la televisió presentant *Morts de fàstic*, la secció d'humor que fem els meus amics de l'institut, l'Albert, l'Anaïs, el Jota, la Carla, i jo per al programa *Malena de nit*. No sé per què pensava que l'Alain es penjaria de mi en veure els meus dots de presentadora de televisió. Que l'espècie de fama que hem aconseguit els meus amics i jo l'enlluernaria i em veuria diferent. Que el convenceria que no hi ha cap noia com jo gràcies als meus encants comunicatius. Doncs no. Gens ni mica. Zero encants. Zero al quadrat.

I a sobre de fer com si no ho sabés, el molt tros de quòniam va i em demana que l'ajudi a enamorar aquesta noia, la Sophie.

Diu que amb les idees tan bones que tenim, segur que rumiaré una manera original de dir a la franceseta (bé, ell no l'anomena així, això és cosa meva) que l'estima, com per exemple, que ho digui jo al pròxim programa, així la seva amigueta caurà rendida als seus peus. Quasi em poso a plorar mentre ho lleigeixo. Si no m'han saltat les llàgrimes ha sigut perquè la meva mare ha entrat com un cicló a la meva habitació cridant com una boja:

–Me l'han donat! He guanyat l'Enric Monte!

La meva mare ha continuat cridant una bona estona mentre em masegava amb una abraçada que m'ha tallat la respiració durant uns segons.

–Mama..., socors...

La meva mare, per fi, m'ha deixat anar quan ha sentit el soroll de la porta en obrir-se i ha corregut a explicar-ho al meu pare, que, sense saber-ho, m'ha salvat de morir ofegada:

–Jordiiiiii!

Quan s'ha calmat una mica, ens ha explicat que l'Enric Monte és un premi que atorga la fundació que porta aquest mateix nom (superoriginal) al millor professor de matemàtiques d'institut del país. Que la fundació es dedica a la pedagogia de les ciències matemàtiques i que és tan important, i tan i tan prestigiosa, i que el fet que et donin el premi és el millor que et pot passar si ets professor de matemàtiques d'institut. El meu pare se n'ha alegrat molt.

–Sou dues noies deu! Una a la tele i l'altra de premi –ens ha elogiat, orgullós.

La meva mare estava desconeguda. Ha trucat als seus companys d'institut i els ho ha explicat a tots fotent uns xiscles monumentals per telèfon. No només s'han assabentat del premi els seus companys, també els nostres veïns d'escala, i estic convençuda que els del bloc de davant demà la felicitaran pel carrer. Si no hagués sigut pel remaleït missatge electrònic de l'Alain, hauria estat un dia genial. Però el missatge seguia incrustat al meu cervell i ho ha contaminat tot.

8 La meva mare, en un atac d'inconsciència gens habitual en ella, ens ha convidat a dinar a un restaurant. El premi és molt prestigiós però no rebrà ni un cèntim d'euro, tan sols una estatueta. El meu pare fa mesos que està a l'atur i va fent feinetes que li surten de tant en tant, i malgrat que a mi em paguen per sortir a la televisió tampoc no és gaire, i la meva mare es posa molt nerviosa quan toca gastar diners de més. Però avui, no.

–Ja ho sé, Jordi, fa mesos que no sortim a menjar una paella com Déu mana. Però avui, sí. A fer punyetes l'economia! Ho hem de celebrar. I no a qualsevol lloc, anirem als Mariscadors.

El meu pare i jo ens hem mirat allucinats perquè no és un lloc barat, precisament. De cop i volta he entès que el premi, tot i que no n'havia sentit a parlar en la vida, era important de debò, una espècie de premi Nobel dels professors de matemàtiques. Si no fos així, la meva mare no hauria reaccionat com ha reac-

cionat. I per certificar que la situació era excepcional, li ha tornat a sonar el telèfon.

–Sí?... Sí, sóc la Lola Pons... Ah..., vaja... Quan?... Ah, doncs molt bé, sí... A les dos quarts de set em va perfecte.. Doncs vinga, fins demà.

I quan ha penjat ha fet el mateix somriure de fava que vaig fer jo quan vaig saber que la Malena Torres ens havia contractat per al seu programa. I no anava desencaminada:

–Eren de la ràdio. Volen entrevistar-me pel premi. Diuen que la gent de la Fundació Enric Monte els han insistit que el meu projecte de curs d'aprenentatge matemàtic pràctic és meravellós...

M'he sentit fatal. La meva mare aniria a la ràdio per un assumpte important de veritat, no com jo, que surto a la televisió fent el pallasso. Ella és superintelligent i la millor professora de matemàtiques del país, i jo només sóc una noia de tretze anys amb un mínim de gràcia a l'hora d'actuar davant d'una càmera i de parlar del que ens passa als joves. Ja ho veus. Una bestiesa sense importància. I això ho sap fins i tot l'Alain, a qui només caic bé, i a qui no he impressionat mai, perquè el que faig no és gens important. El que fa la meva mare sí que ho és. I ho ha sigut sempre. Durant un temps m'he enganyat a mi mateixa amb el rotllo de la tele, i he aconseguit deixar de ser una noia tímida. Ara sóc més llançada, però continuo sent més insignificant que un bacteri. L'Alain no m'estima, la meva mare és mil vegades millor que jo, i fins i tot el meu pare, que està a l'atur, em dona

mil voltes. És l'aturat més positiu de l'univers i no deixa de moure's, de fer cursets, d'anar a entrevistes, d'agafar qualsevol feina, per llardosa que sigui i per poc que duri, i a sobre ens ajuda als meus amics i a mi amb *Morts de fàstic* fent-nos de representant.

Com han pogut, dues persones tan fantàstiques, tenir una filla tan poqueta cosa? Quin desastre.

GARLA

ZOOM

El meu germà Jota m'acusa de ser una manaire i té part de raó. M'agrada dirigir i manar, sí, però perquè no suporto que les coses no surtin bé. Que la gent no faci el que toca. Que cadascú vagi per la seva banda. M'agrada dirigir un equip, i si això és ser una manaire, doncs ho sóc. Des que m'encarrego de dirigir *Morts de fàstic* ja sé el que estudiaré després de l'institut: vull ser entrenadora, dirigir equips esportius i aconseguir treure el millor d'ells mateixos. Això de la tele és divertit, molt divertit, però no em veig fent-ho de forma professional, com sempre diu el Martingales. El Martingales és l'Hèctor Martí, el productor del programa de la Malena. Li diem Martingales perquè sempre organitza mil martingales per aconseguir el que vol. El meu germà Jota el té en un altar i sempre diu que les seves martingales formen part de la seva feina. El que és segur és que és capaç de dir la paraula *professional* set vegades en una mateixa conversa. Al meu germà sí que li agradaria treba-

llar a la televisió com a productor. En canvi, per a mi, tot això és una espècie de hobby, una afició que m'encanta i punt. Però no significa que no m'ho prengui seriosament. Per això mateix avui m'he plantat.

Per començar, l'Albert ha arribat tard a la reunió, cosa que no és cap novetat perquè l'Albert sempre arriba tard. I nou vegades de cada deu també entrega el guió tard (ell és el que s'encarrega d'escriure'l). Però li havia demanat que avui, per favor, no s'endarrerís perquè havia de marxar abans, que havia de ser al club una mica d'hora. Jugo a tennis de taula en un club del barri i per aconseguir que s'apuntin més nanos volen fer-me una entrevista per a la pàgina web, aprofitant que des que surto al programa de televisió *Malena de nit*, amb els meus amics, els *Morts de fàstic*, sóc una mena de reclam publicitari. Això és el que posava al missatge que em van enviar per demanar-me l'entrevista. Doncs bé, l'Albert ha arribat tard. Però no ha sigut l'únic. L'Anaïs i el Jota, també. El meu germà i l'Anaïs estaven a casa meva parlant de llibres. Als dos els encanta llegir i s'intercanvien llibres, segueixen alguns blogs de xavals igual de bojos per la lectura que ells, es passegen per la secció de llibres juvenils de les llibreries i estan disposats a fer una bona cua perquè els seus escriptors preferits els firmin una dedicatòria.

He sortit abans perquè volia parlar amb la Raquel a soles a casa seva, que és on ens reunim sempre, i en sortir els he re-

cordat a aquell parell que, si us plau, avui era important que fossin puntuals.

–A les seves ordres, general –m’ha deixat anar el meu germà fent-se el graciós amb cara seriosa, una de les seves especialitats–. Escollim el llibre i anem tirant a casa la Raquel.

Però han arribat tard. Ho hauria d’haver sabut. Els dos s’han apuntat a una espècie de club de lectura que s’ha inventat l’Edu, el professor de llengua, per guanyar punts per a la nota final, i fa dies que discuteixen sobre els llibres que llegiran.

I amb la Raquel, la cosa no ha anat millor. Volia que m’expliqués alguns trucs per parlar a càmera tranquil·lament. Ella ho fa genial, li surt de dins, com si res. En canvi a mi em costa més. Quan sortim tots junts en un pla no m’importa. La companyia dels altres em treu pressió. Però a vegades surto dient el que sigui jo sola i se’m fa una muntanya. Igual que quan anem al programa de la Malena per presentar el vídeo de la quinzena. La Malena ens entrevista a tots a plató abans que s’emeti i normalment qui porta la veu cantant a l’hora de respondre és la Raquel, però si alguna vegada la Malena m’ha preguntat alguna cosa directament a mi he hagut de fer un gran esforç perquè no se’m notin els nervis.

Però la Raquel estava irreconeixible.

–Com vols que t’aconselli jo, si sóc miss Bacteri?

–Miss Bacteri? Escolta, tu digue’m algun truc i llestos. Que vull que s’apunti molta gent al club –li he respost sense entendre res.

–És clar, això sí que és important. Tu fomentes l'esport, la vida sana, l'esperit de barri. No com jo –ha continuat la Raquel amb el mateix to de ploràmiques.

–A tu què et passa?, no et deus haver barallat una altra vegada amb els teus pares? No vull que et tornin a amenaçar de treure't del programa, com quan vam anar a l'illa de Sirventera.¹

–No, no. Els meus pares són meravellosos, increïbles. Tu penses que potser em van adoptar i no m'ho han dit? Perquè no semblo filla seva. Bé, això no vol dir que els fills adoptats siguin rucs. Però jo sí que ho sóc.

Per un moment he cregut que la Raquel m'estava prenent el pèl, però no. Anava de debò.

–Aquells apareixeran en qualsevol moment, espero, així que o m'expliques el que et passa o et clavo un cop de pala de ping-pong ara mateix –he insistit jo, mig mosca.

La Raquel m'ha mirat amb ulls de xaiet perdut enmig d'un bosc ple de llops afamats i ha començat a balbucejar una resposta:

–És..., l'email..., i després la meva mare..., i jo no sóc res..., una ingènua... I jo, ara, què faig? Eh?....

I després ha començat a plorar. Però ho ha fet d'una forma tan dramàtica, agafant un coixí per tapar-se la cara, i llançant-se al llit en planxa, que no he pogut evitar riure. Per sort,

1. La Carla parla del que va passar al llibre anterior, *No ens emboliquis*.

la Raquel estava tan ocupada plorant, gemegant i picant de peus que no m'ha vist.

Li he concedit dos minuts, després li he arrencat el coixí i l'he agafada pel braç.

–Què fas? No veus que estic plorant?

–Doncs ja no. Ara anem al lavabo, et rentes la cara, et moques, et recomano que posis a rentar el coixí, que l'has deixat fastigós, i m'expliques què dimonis et passa –li he dit molt seriosament mentre l'arrossegava fins al lavabo.

Deu minuts més tard m'ha explicat el que li ha escrit al missatge de correu electrònic el carallot de l'Alain, i l'atac de, no sé com dir-ho, baixada en picat d'autoestima?, que li ha provocat el francès, i el premi que li han concedit a la seva mare. Però just quan li estava deixant anar un discursset motivador per dir-li que en lloc de plorar el que hauria de fer és enviar a fregir espàrrecs l'Alain per ser tan burro i pocavergonya, ha aparegut l'Albert.

–Què et passa? Has plorat? –ha preguntat a la Raquel.

–No, no, és al·lèrgia a un producte de neteja nou que ha comprat el meu pare –ha inventat ella de sobte.

–Així m'agrada, creativa a sac –li he xiuxiuejat.

Per sort, l'Albert no s'ha fixat gaire en la Raquel. Tot i que la Raquel i ell són molt bons amics, no sé si ho són fins al punt que ella li pugui explicar els seus embolics amb l'Alain. La Raquel i jo (i l'Anaïs i, és clar, el meu germà bessó Jota) ens coneixem des de remenudes. L'Albert, en canvi, va aparèixer a l'ins-

titut l'any passat, i és un any més gran que nosaltres perquè va repetir primer. L'Albert em cau molt bé, és molt, molt maco, un bon amic de veritat. Però em té fregida amb la seva impuntualitat. Si no s'ha fixat gaire en la Raquel és perquè no portava el guió imprès per a tots.

–Tampoc és tan greu. El baixo d'Internet, que el tinc guardat en una carpeta al núvol, i l'imprimim –ha respost com si res mentre obria l'ordinador de la Raquel.

–No tinc tinta..., quin desastre..., fa dies que he d'anar a comprar-la i ni per a això serveixo... –ha murmurat la Raquel, capcota i tornant a baixar perillosament pel pendent de la negativitat.

–Bé, doncs ara dic a l'Anaïs i al Jota que comprin un recanvi de tinta. I que el Jota s'encarregui que ens el pagui la tele, que per això és el nostre productor –he reaccionat jo amb sentit pràctic.

Però el meu germà i l'Anaïs han arribat en aquell moment. I com que anava justa de temps hem llegit el guió en veu alta directament de l'ordinador.

Normalment és un moment que m'agrada. Opinem sobre el guió que ha escrit l'Albert a partir del tema que hem decidit entre tots. Apareixen noves idees. L'Anaïs ens explica com vol gravar-ho, perquè ella és qui du la càmera i després fa el muntatge (o demana a algú del programa de la Malena que li donin un cop de mà si vol fer alguna cosa complicada). El Jota fa una llista de tot el que necessitem i dels llocs on hem de gravar, per

passar-la al Martingales. Jo organitzo el rodatge. I la Raquel acostuma a assajar allà mateix com presentarà el vídeo. Avui no hem fet res de res. La Raquel estava més moixa que un enciam al desert del Sàhara. L'Anaïs i el Jota no han deixat de xerrar del club de lectura. L'Albert ha començat a escriure misatgets amb el mòbil, suposo que a la seva adorada Cristina Llorente. I el pitjor ha sigut quan la Raquel també s'ha posat a remenar el seu de mòbil. Llavors m'he plantat:

–Molt bé. Tot està perfecte? Doncs fantàstic. Ningú diu res i tothom arriba tard. Doncs doblement fantàstic. Jota, ja ens diràs on gravem el guió el dimecres. I au, me'n vaig perquè, si tot està triplement fantàstic, no seré l'única burra a perdre el temps amb reunions. Adéu, macos.

I he tocat el dos. A sobre de perdre la tarda, no volia arribar tard a l'entrevista.

Encara que... quan he arribat al club, ningú sabia res de cap entrevista, ni de res semblant. I quan els he ensenyat el correu electrònic m'han dit que aquella adreça no era de ningú del club. Llavors he rebut un email anònim: «T'has mort de fàstic esperant, llesta? Ha, ha, ha!»

Algú m'ha fet una broma, i no ha tingut gens de gràcia.

RAQUEL I ALBERT

MODE XAT

- 18 **Albert:** A tu t passa alguna cosa.
- Raquel:** ...
- Albert:** Q sí, k no ha colat això d l'allèrgia.
- Raquel:** ...
- Albert:** Va, cntesta!!!
- Raquel:** La Carla ens matarà.
- Albert:** T'has barallat m l'Alain?
- Raquel:** No m ve d gust parlar-ne.
- Albert:** O sigui k sí.
- Raquel:** La Carla t sta mirant.
- Albert:** K miri.
- Raquel:** Wai el guió.
- Albert:** D'acord, doncs no m'ho expliq...

...

Albert: La Carla ha marxat!

Raquel: T'ho he dit, ens matarà.

Albert: Després t truco.

Raquel: No, s res. De vritat.

Albert: Ok, si vols prlar, ja ho saps.

Raquel: Ok.

A LES NOIES ELS INTERESSA MOLT LA MODA.

ELS NOIS SÓN MÉS BONS ESPORTISTES.

O NO?

JA HO
VEUREM, AIXÒ!

A L'ATAC!

ISBN 978-84-661-3773-7

160217

9 788466 137737